

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 20 березня 1986 року

№ 34 (3697).

Ціна 2 коп.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Добре підготувались до весни першого року п'ятиріччя механізатори комсомольсько-молодіжної тракторної бригади імені XIX з'їзду ВЛКСМ колгоспу імені Ленінського комсомолу. Вся техніка, яка візьме участь у весняно-польових роботах, вже стоїть на лінійці готовності. Зараз хлібороби роблять пробні виїзди у поле.

Торік комсомольсько-молодіжна ланка кукурудзодів цієї бригади одержала на кожному з 265 гектарів по 65,5 центнера зерна, ставши переможцем у районному соцзмаганні серед молодих кукурудзодів. І цього року молоді хлібороби сподіваються на високий урожай. А для його досягнення створені непогані умови: збудована сучасна майстерня, ленінська кімната, сауна, кімната психологічного розвантаження.

Нині механізатори вносять в ґрунт рідкі комплексні добрива. В роботі відзначаються Сергій Кравченко, Костянтин Новиков і Віктор Єрьома.

На знімках: (вгорі) їде заправка механізмів рідким комплексним добривом; (внизу) механізатори під час обідньої перерви відпочива-

ють активно: грають у футбол; (справа) на 135 процентів виконує норми по вивезенню комплексних добрив В. ЄРЬОМА.

Фото В. ГРИБА.
Новоукраїнський район.

КОЖЕН ЗОКРЕМА І ВСІ РАЗОМ

«Рівняння на передовиків: — досвід одного — надбання усіх» — так можна було б сформулювати девіз, який узяли на озброєння молоді виробничники комбінату. Попереду в соцзмаганні їде колектив автотранспортного цеху. Молодий комуніст Сергій Добровольський працює водієм «КрАЗ». За цим виробничником

прижилась добра слава сумлінного й добросовісного спеціаліста: постійно економлячи додаткові літри пального, Сергій щодня перевищує змінні норми — замість 18 рейсів, які б він мав робити по плану, водій виконує 23—24. На такій же машині трудиться Віталій Хоролєнко. Він також пере-

криває норми на 40—50 процентів.

Трудівники гірничого цеху також доводять, що бажання добре трудитися за будь-яких обставин призводить до реальних наслідків. Особливо добре це правило підтверджує машиніст екскаватора Микола Марчук — молодий виробничник постійно попереду у виконанні змінних норм. Приклад для інших також подають Володимир Бойко, Михайло

Хмель, Валентина Смерецька з електромеханічного цеху, Микола Горбатюк з підсобного господарства. Так згадані комсомольці і молодь комбінату, як і їх колеги, реагують на слова довіри й надії, котрі прозвучали на XXVII з'їзді КПРС.

В. ТАБАШНЮК,
секретар комітету комсомолу Завалівського графітового комбінату.
Гайворонський район.

Чому тільки 5,7?

У КОЛГОСПІ ІМЕНІ ЖДАНОВА УСПІШНО ВИРІШУЮТЬ КАДРОВУ ПРОБЛЕМУ В ТВАРИННИЦТВІ. АЛЕ ПОКАЗНИКИ НАДОЇВ НИЖЧІ ВІД СЕРЕДНЬОРАЙОННИХ...

У приміщеннях корівників ферми чисто, затісно. Знімли тваринників тут не застала зима. Багато було зроблено для того, щоб добиватись високої продуктивності корів. До речі, минулий рік тут завершили з непоганими результатами. Зокрема, виконали план виробництва і продажу державі молока. Чотири доярки подолали три-

лодих. Лише за останні два роки в господарстві побудовано 7 будинків з паровим опаленням. Біля них є присадибні ділянки.

Крім того, було проведено велику роботу по поліпшенню умов праці на фермі. Зараз в корівниках всі процеси, крім, шоправда, роздачі кормів, механізовані.

Охоче пішла працювати молодь на ферму. Ком-

ТВАРИННИЦТВО-УДАРНИЙ ФРОНТ

сичий рубіж по надоях молока. Серед них комсомольці Ліза Доба і Ольга Калашнікова. А переможцем у змаганні стала молода комуністка Ніна Шашчук, котра надоїла від кожної корови по 3600 кілограмів молока.

Звичайно, ці здобутки легкому можуть здатися скромними. Але якщо зважити на те, що було раніше — ними можна бути цілком задоволеним.

450 дійних корів доглядає колектив молочного-варної ферми. Правління колгоспу, спеціалісти з надією дивляться в майбутнє. Ферма зміцнілась сталим кадрам, до того ж, більшість з них молодь віком до 30 років.

Чому молоді люди йдуть тут на ферми? Правління колгоспу перш за все подбало про будівництво житла для мо-

сомолки Люба Масельська, Ліза Доба, Надя Харкавенко, молода комуністка Марія Литвин, італійці Галина Мазур, Людмила Крюміна. Визнані майстри колгоспного виробництва.

Так, багато робиться для молоді в колгоспі, але говорити про повне благополуччя рано.

Над молочноварною фермою в Навівайні існує райком комсомолу. Але сьогоднішні здобутки колективу тваринників — по 5,7 кілограма молока від корови щодоби — не можуть не викликати стурбованості: цей показник нижчий навіть середньорайонного...

В. СТАХ,
С. ПІДДУВНИЙ,
працівники районної газети «Комуністична праця».

Колгосп імені Жданова,
Голованівський район.

ІМ, МОЛОДИМ...

В апаратній тиша. Лиш час від часу її порушують легким постукуванням електрично-телеграфічного апарату. На паперові стрічки лягає чітко віддрукована інформація з номерами вагонів, станціями їх призначення та інші необхідні для нормальної продуктивної роботи дані. Ще состав у дорозі, а на станції вже знають про його склад, планують розформувати.

На листках тисячі цифр, і все це приймає одна телеграфістка. А апаратів тут десятки. Із старшим електромеханіком Володимиром Ніколоським спостерігаю за вправною роботою телеграфістки.

Якщо повернутися на роки десять назад, треба пригадати такий красномовний факт, що тут, в цій апаратній, працювало більше десятка телеграфістів. А нині один! Одне слово — техніка!

З усього видно, що тутешній мій провідник (він же співрозмовник) з усім цим на «ти». На дистанції сигналізації і зв'язку Знаменського відділення залізниці він очолює колектив автотелеграфічного зв'язку. Тут віднедавна почали працювати за методом спеціалістів Білоруської залізниці — чий досвід, згадаймо, схвалювався на XXVII з'їзді КПРС: суть же зводиться до принципу «меншою кількістю людей — той же обсяг роботи». Так, зокрема, процес обслуговування 14, тепер одна людина чоловік. І результати втішають: з поставленими завданнями справляються добре. Хоча труднощі існують, але кожен розуміє, що долати їх треба самостійно.

А сам Володимир на дистанції не полякався. Він посправжньому спадкоємець: донедавна тут працював його батько Георгій Ніколоський. Учасник Великої Вітчизняної, у свій час активний раціоналізатор, ветеран праці... Нині він на заслуженому відпочинку, а свою ініціативність і трудову завзятість передав синові. Він був робітником, монтером, електромонтером. І, як батько, приділявся до недосконаlostей, що оточували у приладах та механізмах, прагнув своїми руками подолати помічені

хиби. Нині у трудовій книжці молодого раціоналізатора понад десять заохочень за активну участь у технічній творчості.

Що сумлінний у виконанні службових обов'язків, то факт: саме його колектив вивірив у соціалістичному змаганні за минулий рік першість. Та знаходить час керівник і для раціоналізаторської творчості. Довгий час, наприклад, на дистанції на телеграфі працював апарат РТА-80. Вузькому колову цифр виступав собі на широкому рулоні паперу. А що, як переобладнати апарат? Обговорили бригадою. Виготовили креслення, підраховували витрати і через порішанню короткий період повинку впровадили у виробництво. У результаті було заощаджено майже 3 тисячі карбованців.

У 1985 році В. Ніколоський впровадив у вироб-

ництво чотири раціоналізаторські економічні ефекти 1026 карбованців. А трохи згодом йому було присвоєно звання «Кращий раціоналізатор дистанції».

Однак, ініціатива сильна підтримкою. Його колега Сергій Алейнік уже впровадив у виробництво вісім раціоналізаторських. Робота з творчою молоддю — в центрі уваги партійної організації дистанції. Партком, техрада, первинна ВТБР довіряють своїм молодим колегам багато серйозних справ. І питають принципово — не теж факт. Спрок три молодих раціоналізаторів дистанції вболівають за свою роботу і роботу своїх колег, реально допомагаючи трудитися легше, простіше, економічніше. Фактично, майже кожен другий новатор — молодий раціоналізатор.

Нині раціоналізатори зобов'язалися впровадити у

виробництво 132 раціоналізаторські з очікуваним економічним ефектом 57 тисяч карбованців. З початку року їх уже 20. А щоб поліпшити пропускну й провідну спроможність станції, підвищити надійність роботи обладнання та розширити його експлуатаційні можливості, нова техніка буде впроваджуватися власними силами зв'язківців. Допоможе модернізація й реконструкція також. Матеріальним радіозв'язком буде обладнано станції Шасли-на, Зелена, Королівка. Буде змонтовано й пушечку в дію нову продуктивнішу апаратуру телеграфу; на станціях Зелена й Королівка буде покращено електроцентралізацію тощо.

О. ГОЛОБОРОДЬКО,
позаштатний кореспондент «Молодого комуністичного».

м. Знаменка.

Делегат XXVII з'їзду Компартії України доярка МТФ колгоспу «Мир» Гайворонського району Марфа Созонівна Савченко часто зустрічається з молоддю району. Її захопленням слухають школярі, молоді працівники сільського господарства і колеги по роботі.

На знімку: делегат XXVII з'їзду Компартії України доярка колгоспу «Мир» М. С. САВЧЕНКО під час зустрічі з учнями Гайворонської СШ № 5.
Фото С. ФЕДЕНКА.

ЯК СЛОВО «ПЛАН» СТАЄ ДІЛОМ

Чи легко комсомолу великої організації вирішувати і виробничі проблеми, і спілчанські? Однозначно не відповіси. Кожен комітет комсомолу сильний своїми конкретними справами, бойовістю, ініціативою. А також якнайтіснішими контактами між комітетом комсомолу й парткомом, адміністрацією, профкомом підприємства.

У розмові з секретарем комітету комсомолу Олександрійського виробничого об'єднання по видобутку вугілля «Олександрівугілля» Юрієм Коржем і йдеться про успіхи і труднощі, проблеми в роботі крупної комсомольської організації.

Юрій КОРЖ: Цифрами в розмові оперувати легше — особливо коли вони — дійсність. Та спробую не втомлювати. Надбайливі на пояснення завалу у комсомольських справах оперують таким поняттям, як «специфіка». От, мовляв, специфічне у нас виробництво і баста — звідси всі проблеми й ускладнення. І ні слова про людей, які покликані підкоряти це «вперте» виробництво. У нас, шахтарів, роботу також простою не назовеш. Але завжди покладаємось на людей, спілчанську й неспілчанську молодь — на її принциповість, безкомпромисність, почуття обов'язку, професіоналізм та ряд інших цінних рис.

Зі сказаного природно зробити такий висновок: сила нашої спільки саме в тому, що ніхто не відокремлює в собі спілчанів від виробничників.

КОР: Як оцінюєте ефективність усієї роботи кожного окремого комсомолу? Чи не доводиться свідомо йти на компроміс — «виплан по виробництву дає, а в іншому чіпати не стану, аби хоч усі такі».

Ю. К.: Звичайно, так чинити було б найпростіше. Та не серед шахтарів, мабуть. Такого вже він особливого гарту, робітничий клас: не терпить півмір і півзаходів. Запальність і максималізм тут лише на користь — коли правда говорить у вічі, це багато що дає. Якщо претензії не беруть до зборів чи якихось комісій, щоб потім ефектно підняти в пафосі голос і запитати, доки все терпіти. Одна справа, коли це так і залишається претензією, а зовсім інша, якщо слово «претензія» замінюється словом «плани» і плани стають реальними ділами. Тут важить воля й бажання самого секретаря. Серед таких моїх справжніх однодумців Сергій

спектив роботи молоді в КМК. Для чого збільшувати кількість комсомольсько-молодіжних? Щоб якнайповніше реалізувати власні можливості. У колективі ровесників виділитися, сказати своє слово простіше й легше, аніж у бригаді, де вік і стаж працюючих різняться. Завдяки цьому, зокрема, й вирости такі молоді виробничники з шахти імені Ленінського комсомолу, як кандидат у члени КПРС Олександр Боровик та молодий комуніст Олександр Колесник. Чи Микола Смоляр із «Світлопільської». Хлопці і в роботі «горять», і в тому ж активному організованому відпочинку. Усі десять КМК, що на «Світлопільській»,

Кривонос з шахти «Світлопільська», Василь Срібний з шахти імені Ленінського комсомолу та інші. Щоб від задуму до його реалізації шлях був найкоротшим, головне — почати, а не підраховувати наступні перешкоди, стоячи на місці. Чи дивувався хто, коли в день передз'їздовського суботника, під час роботи XXVII з'їзду КПРС та й згодом молодь з КМК названих шахт виявила справді молодечий запал у роботі. Налагодили слабкі місця, що гальмували рух уперед, і пішли далі.

КОР: Справді, про виробничі успіхи названих колективів наша газета вже повідомляла. Що ж із їх спілчанськими справами?

Ю. К.: Комітет комсомолу об'єднання бачить точки прикладання своїх зусиль у двох таких напрямках: у роботі з КМК та в організації дозвілля. Якщо брати спілчан «Світлопільської», то на особовому рахунку цього року буде закінчення будівництва спортмістечка, куди авіахід футбольний та волейбольний майданчики, сектор для зведення норм ГПО, тир для змагань з кульової стрільби. Це — те, у що конкретно впливає бажання й енергія зачинателів, котрим допомогли.

КОР: Але повернімося до самих КМК...

Ю. К.: Нині в об'єднанні комсомольсько-молодіжних 55. Відстаючих мало, а коли такі все ж трапляються, це завжди пояснюється складністю гірничо-геологічних умов роботи.

На початку треба було пояснити переваги й пер-

спективи стабільні, на шахті імені Ленінського комсомолу, їх поки що 5, але це не край.

КОР: Чому дозволяю приділяти таку увагу?

Ю. К.: Саме дозволяю, погодьмося, часто буває «темна пляма» в картині загальної роботи, руки не доходять — саме такі виправдання чути. Тому й увага така до цього питання. Звичайно, не для «галочок» і не для вгамування чийось емоцій.

Усе починається зі спілчан. По шахті «Світлопільській» приклад уже наведено. Загалом же в об'єднанні як для його працівників, так і для мешканців діє продумана система організованого дозвілля.

Для змістовного відпочинку, а також профілактики правопорушень при комітеті комсомолу у нас працює молодіжний центр «Фестиваль», який створили наприкінці минулого року. Усього в роботі центру бере участь близько 20 чоловік. Працює «Фестиваль» тричі на тиждень у приміщенні гуртожитку шахти імені Ленінського комсомолу. Що в програмах? Святкові вечори відпочинку, тематичні програми спільно з політклубом, що також функціонує на базі комітету комсомолу виробничого об'єднання. Звичайно, дисковечори. Крім того, свої програми пропонують комітети комсомолу на шахтах, вулгелозрізах тощо. У сумі досягаємо того, що нарікань практично немає: зазвичай у тих чи інших упуцтвах доводилося б тільки самим себе, не сторонніх.

Розмову зі
І. КУЦЕНКО.
м. Олександрія.

НА КОНТРОЛІ ГАЗЕТИ

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Чого вартий підпис?

В «Молодому комунарі» 13 лютого цього року розміщена відповідь на фейлтон «Новосілля», надрукований у газеті 3 жовтня торік. Чому минуло так багато часу? Бо відповідь дав начальник управління капітального будівництва міськвиконкому Л. Г. Кошовий після кількох нагадувань.

У ній зазначалось, що виявлені в процесі експлуатації недоліки, будівельними організаціями усунуто, ліфти пущені в експлуатацію, електроенергію подано по постійній схемі, подача води здійснюється згідно з графіком, телефонну каналізацію здано за актом МТС. А ще: під'їзну дорогу до будинку виконано згідно проекту, дальший благоустрій території проводиться за мірою забудови мікрорайону.

Отже, здавалось би, питання, підняті газетою, вичерпані і, звичайно, знімаються з порядку денного. Але я не дарма в попередньому реченні вставив слова «здавалось би». Бо відповідь не відповідає дійсності. Для підтвердження наведу рядки з листа, якого редакція отримала в ді, коли з газети із відповіддю ще не вивітрився запах друкарської фарби. Написав листа член житлово-будівельного кооперативу № 39 В. Білоголовий.

«Шановна редакціє! Я постійно читаю газету 13 років. І сьогодні не пропустив відповідь на критичний матеріал «Новосілля». Але дуже здивувався. Я живу в будинку № 15 по вулиці Маршала Конєва — саме про нього йде мова в газеті. Звіряю відповідь із дійсністю. За електроенергію мови немає. Та про ліфт розмова особлива: до цього часу він працює з перебоями, після обіду він часто буває відключений. Мені на другому поверсі простіше, а ось тим, хто на го-

рішніші? А є у нашому під'їзді й інваліди війни, і люди похилого віку. Думаю, що вони часто декого згадують.

Хочу звернути увагу й на дорогу, точніше — на тротуарчик, який збирається збудувати. Ми живемо тут недавно, а що говорити про тих, що 3—4 роки! Діти буквально в'язнуть у болоті, падають в нього, а коли йдеш вдосвіта на роботу, то це — сміх і гріх. На вулиці темно. Я постійно працюю в першу зміну, дружина — в першу й другу. Виходжу серед ночі її зустрічати, а ранесенько сам встаю. Про яку продуктивність на роботі можна говорити? Л. Г. Кошовий запевняє, що під'їзні дороги підведені. Так, це під'їзні. Та неважко в Кіровограді не знайти 3—4 машини асфальту, щоб прокласти бодай стежину до автобусної зупинки «Вулиця Маршала Конєва»?».

Л. Г. Кошовий зустрів мене не зовсім привітно: кому подобається візити кореспондентів, коли вони «пахнуть» критикою?

З приводу офіційної відповіді газеті Л. Г. Кошовий сказав:

— Я готовий підписатись під кожним її словом, бо довіряю своїм співробітникам. Довіряю і Грибальовій (співробітнику, яка готувала відповідь — С. К.). Інакше б не підписав.

Читаю лист В. Білоголового і чую у відповідь:

— А причому тут я? Я генеральний замовник і констатую, що все зроблено так, як і замовлено. А, втім, давайте по порядку. Ліфти пущені і здані в експлуатацію. Цю роботу виконував «Кривбасліфт», а тому всі питання до них. Хай розбирається експлуатуюча організація.

— Телефонна каналізація? — запитую.

— Також здана згідно акту міської телефонної мережі. Акт підписаний 20 листопада 1984 року А. А.

підсумками роботи клубних закладів за 1985 рік зайняв третє місце в районі. Районний відділ культури надає Капітанському БК методичну та практичну допомогу.

Хоч листа і не було надруковано

Редакція одержала скаргу на не зовсім хорошу роботу Капітанського сільського будинку культури Голованівського району. Відділ культури Голованівського райвиконкому, куди лист надсилався на розслідування, прислав відповідь:

«Будинок культури тимчасово не опалювався, нині після ремонту опалювальної системи в СБК постійно тепло. Фільми демонструються регулярно. Правління місцевого колгоспу та виконком сільської Ради народних депутатів вирішують питання придбання інструментів для апарально-інструментального ансамблю, тому що інструменти, які були в будинку культури раніше, непридатні для експлуатації.

Капітанський СБК за

Драгосволомі, капітально здано згідно проекту і стандартів будівництва.

— Але ж 20 листопада 1984 року не могло бути й мови про прийом будинку, адже було здано тільки половину його, та й каналізацію підведено якраз до тієї частини будинку, якої не існувало, — заперечив я.

— Ми підвели її з другого боку, — відповів Л. Г. Кошовий. — А втім, зверніться до кіровоградської телеграфно-телефонної станції...

— Як же бути з недоліками, які не усунули будівельники? — знову запитав я.

— Ось довідка № 4 від 28 червня 1985 року, в якій сказано, що свої недоліки будівельники усунули. Підписала довідку виконуюча обов'язки голови об'єднаного житлово-будівельного кооперативу С. М. Герначенко.

(Нагадаємо читачеві, що наша публікація була 3 жовтня, а, виявляється, ще 28 червня будівельники усунули свої недоліки. Себто, за три місяці до публікації. Ось як працюють будівельники!).

— А як могло статися, що досі ми ведемо мову про недоліки?

— Не знаю... Я менше року на цій посаді працюю. Зверніться до начальника відділу технагляду Т. О. Постольникової, вона має план усунення недоліків, підписаний керуючим трестом «Кіровоградміськбуд» В. Д. Маракухом.

— А ви вірите, що будівельники збираються усунути свої недоліки? Я не раз турбував керівництво тресту з приводу бракоробства стелярних робіт у своїй квартирі. Мені пообіцяли — три дні чекав удама, але так ніхто й не прийшов...

...Я спеціально передав довгу розмову, яка відбулася в кабінеті Л. Г. Кошового. Начальник управління капітального будівництва міськвиконкому абсолютно не сумнівається в тому, що на адресу редакції надіслав правильну відповідь, а не відписку. А надіслав таки відписку.

Редакція ж чекає відповіді.

С. КОЛЕСНИКОВ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

«Справді лабіринт»

Під таким заголовком 4 січня була опублікована критична кореспонденція, в якій йшлося, що в нових житлових масивах нетрудило пронумеровані будинки і знайти потрібний номер дуже важко.

На критику редакції відповів перший заступник голови міськвиконкому В. О. Ткаченко:

— Недоліки в нумерації будинків обласного центру мали місце. В даний час проведено повністю перенумерацію житлових будинків згідно рішення міськвиконкому. Про перенумерацію повідомлені всі служби міста.

Зірниці

КЛУБ ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Ми здійснили 35-кілометровий марш і з боєм вийшли до Новгородки. Це — 11 грудня 1943-го. А вже наступного дня почали наступати на Батизман (нині — Суходольське Долинського району). З-за Нікополя противник підтягнув 17-у танкову дивізію і при підтримці авіації контратакував наступаючі частини танкової групи нашого мехкорпусу. Батизман для нас мав неабияке

Пам'ятаю це село

яке значення. Його визволення значно погіршувало становище гітлерівців у районі Кривого Рога.

Отже ми мали наказ на шляху до Батизмана не ув'язуватись в місцеві бої з противником, а намагатись обходити його гарнізон, і при підході до села нанести ворогові раптовий удар.

Наказ був виконаний. Батизман ми визволили через годину після початку атаки. Та протягом кількох днів село шість разів переходило з рук у руки. Противник намагався повернутись у Батизман. На нашій бойовій порядки він мав по 80—100 бомбардувальників, велику кількість танків і самохідних установок.

ЖОРСТОКІ то були бої. Багато моїх однополчан тоді проявили справжній героїзм, відвагу, мужність і стійкість.

Пам'ятаю комсомольця Павла Тихомирова. В розпалі рукопашного бою він виліз на собі з-під вогню більше десяти поранених і заховав їх в єдиному вцілілому будинку. Подавши їм першу медичну допомогу, він побіг за іншими. Та постріли і вугли, що доносились з будинку, примусили рядового Тихомирова повернутись. Відкривши сім'яні двері, комсомолец побачив автомат, що були спрямовані на поранених з горіща. Мить на роздуми! Тихомиров вихопив у пораненого бійця гранату і кинув її на горіще. В цю хвилину полум'я вдарило йому в лице. Однак Тихомиров не впав. Він вибіг на вулицю. Товариші поспішили на допомогу пораненим. Розвідниця Ольга Красильникова зробила Тихомирову перев'язку і почала заспокоювати бійця, намагаючись підтримати хоч морально:

— Ти будеш жити, Павлушко. В тебе ж цілі ноги, руки, серце сильне і мужнє. А що язик, ніс, уста. Хірурги допоможуть — добре, що серце живе...

Підбіг командир розвідки капітан Василь Ханин:

— Ви, товаришу Тихомиров, врятували дванадцять поранених. Спасибі!

Сказав і поцілував Тихомирова в лоб. А двома розвідникам наказав будище доставити Павла в госпіталь. І решту поранених повантажили на кріті автомашини і при прикритті двох танків вирішили переправити в безпечну зону. Але цього зробити не вдалось — передові частини нашого корпусу пішли далі вперед — на Новогригорівку Першу, Широку Балку. Скориставшись цим, противник виклинув свій десант. Поранені бійці і два танки не змогли були довго стримувати натиск гітлерівців.

Фашисти згаляли поранених в один гурт. Павло Тихомиров не давався їм, виривався з рук катів, погрожуючи їм кулаком. Гітлерівці, зв'язали бійця, рот заткнули комсомольським квітком, налили бензину і підпалили...

Пам'ятаю комсомольця Івана Моргунова — командира танкового взводу, який відзначився ще в боях за Дівоче поле, Павлів, Бандурівку, був нагороджений орденом Леніна. Він загинув за Батизман, знищуючи вогневі заслони ворога.

Пам'ятаю старшину Кожевникова, людину, яка не боялась нічого. Він міг пройти всюди і вийти з вогняного пекла неушкодженим. Винахідливість рятувала його. І нас з ним. Він і на цей раз прорвався до поранених, щоб врятувати їх. Але сили були нерівними. Фашисти скопили старшину, роздягли і жорстоко катували. Вже мертвого зрешетили кулями. Так, так, окупанти боялись навіть мертвих наших героїв!

ЩОРОКУ я вирушаю до Суходольського. Щоб розповісти юнакам і дівчатам на уроці мужності про рядового Тихомирова, про старшину Кожевникова, про всіх, хто віддав життя заради світлого сьогоднішнього світу і вчорашнього.

М. КАЛІХОВ, колишній командир танкового взводу 8-го Олександрійського мехкорпусу, підполковник у відставці.

ЩО Б СКАЗАВ ТАЙМУРАЗ?

Читачі «Молодого комунара», очевидно, пам'ятають нарис «Ти живий, Таймураз!», опублікований в газеті після того, як краєзнавець з Голованівська Петро Аркадійович Шевчук разом зі своїми помічниками, учнями місцевого профтехучилища, закінчили багаторічний пошук — дослідив, яким було життя одного з радянських воїнів, при яких обставинах обірвалось його плітку 1941-го. То — про сина грузинського народу Таймураза Жорданія, портрет якого нині красується в музеї профтехучилища. Музей так і називають — «Пам'ять»...

Більше п'ятнадцяти років викладач історії та суспільствознавства, учасник Великої Вітчизняної війни П. А. Шевчук разом зі своїми вихованцями — членами патріотичного клубу «Батьківщина» вів копійку пошукову роботу. Походи місцями боїв, що точилися на території району в 1941-му та 1944-му, листування з анкетними листами в різні куточки країни, робота в архівах установ...

І ось напередодні відкриття XXVII з'їзду КПРС в музей прийшли перші відвідувачі.

Діорами, експозиції. Фото-монтажі, зшитки рукописних матеріалів, спогади ветеранів Великої Вітчизняної.

Петро Аркадійович зустрічає гостей. Розповідає про подвиг Героя Радянського Союзу Геннадія Мікля в бою за Голованівськом у серпні 1941-го... Згадав Таймураза Жорданія, який разом з бойовими побратимами до останнього снаряда, до останнього патрона відбивав атаки ворога і загинув у нерівному бою.

ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

Триває розмова про партизанський рейд з'єднання Героя Радянського Союзу М. І. Наумова і діяльність підпільної комсомольської організації «Спартак», до бесіди підключаються члени колишнього комсомольського підпілля Г. А. Безверхній, К. А. Дабіжа.

З теплою розповіддю П. А. Шевчук про свого земляка політрука С. С. Скрипника, який героїчно загинув під час оборони Брестської фортеці. Серед 828 уродженців Голованівська, які пішли на фронт, був і лейтенант В. О. Хало, котрий у березні 1943-го під час визволення Харкова командував взводом танків. Тільки в одному бою він знищив чотири фашистських броньованих машини, станковий кулемет і близько сотні гітлерівців. За цей подвиг відважний танкіст був удостоєний

звання Героя Радянського Союзу. Про В. О. Хало триває розмова на уроці мужності безпосередньо в музеї.

Відкрито сторінки подвигу партизанів «Південного». Стали відомими імена донині невідомих воїнів-визволителів. Написані нариси про вихованців районної комсомольської організації, які здійснили подвиг на фронті Великої Вітчизняної війни, в партизанських загонах, в підпіллі... Старожити Голованівська, навколишніх сіл, фронтовики, ветерани праці передали П. А. Шевчуку свої реліквії — фото-знімки, фронтові листи, урядові нагороди. Все це тепер у фондах музею, який завжди відкритий.

Щоб сказав тепер Таймураз Жорданія, який ворожа куля не зупинила його в стрімкому кидку? — запитує себе і своїх вихованців Петро Аркадійович. І одразу відповідає: — Він поділився б своєю радістю, вітхою, побачивши нашу землю квітучою і щедрою. А її ж хотів витоптати нечистий чобіт савільного окупанта. Не дали, перекрили шлях чорній силі такій, як Таймураз. Як Мікля. Як спартаківці Красногірки. І здобули безсмертя...

М. ВІНЦЕВИЙ.

На знімку: репродукція картини В. Скурідина «Людвиг Катя Бобровицької».

Фотохроніка ТАРС.

ЗАВДАННЯ ЧЕРВОНИМ СЛІДОПІТАМ, КРАЄЗНАВЦЯМ — НАПИСАТИ ДЛЯ «ЗІРНИЦЬ» ПРО ЮНУ ПАТРІОТКУ КОРОТКЕ ОПОВІДАННЯ. ДЕ, КОЛИ ЗДІСНИЛИ СВОЙ ПОДВИГ КАТЯ БОБРОВИЦЬКА?

ДАЛЕКЕ—БЛИЗЬКЕ

ЛИШЕ З ЛЮБОВІ...

Ці листи не можна читати без хайлювання. Вони поєднують у собі лірику і публіцистику, нерідко бувають у формі звертання, послання, наказу. Та поряд з цим часто звучить і тихе, інтимне слово — роздум, бесіда.

Вчигуєшся в них — і помічаєш в листах багато автобіографічного, австражданого, пережитого особисто. І зриваєш розуміння того, що біль цей — від імені покоління, яке не похитнулося у суворих випробуваннях війни, а рядки їх виховують стійкість, мужність, неапатичність до фашизму в усіх його найогидливіших проявах.

Сорок років лежали ці фронтові листи та щоденники 1940—1945 років в особистому архіві москвички І. Філімонові і Д. Дажина, щоб нині наше покоління дізналось про них з книги «А ми такі молоді...», яка нещодавно вийшла друком у видавництві «Молода гвардія». І не гадали тоді їх автори, які й тепер пам'ятають, як пахне порох, про те, що ці матеріали можуть вийти за межі особистих біографій і стати надбанням інших, своєрідною фронтовою пам'яттю, на якій лежить відбиток війни.

А ще помічаєш, що оті листування передає атмосферу високого народного подвигу в роки нещадної боротьби з фашизмом, є промовистим свідченням мужності радянських людей, вивіреної чотирма роками війни. Воно озвучує читача винятковою скромністю, простотою, внутрішньою зібраністю, про покоління яких поет сказав так: «Еда, яка рассталася з со школою, как тотчас принят был войной».

Там, на фронті, зустріла в палаючому пеклі війни старшина медслужби Ірина Філімонова свого майбутнього чоловіка редактора дивізійної газети капітана Дмитра Дажина. Зустріла, щоб через все життя пронести любов — чисту і прекрасну, як і листи, писані на війні просто неба.

«Лише в любові розкривається людина. В ній вона стає чистішою, благороднішою, яскравішою. Лише любов сприяє творчості, завзятості та відвазі. Вона відчиняє двері серця для добра, для захоплення життям».

Ми любимо один одного світло, щиро, чесно, і ця любов зробила нас щасливішими. То навіщо жось може перешкодити нашому щастю? — запитує Дмитро кохану в одному із листів.

І ось, нарешті, останній з них, написаний на війні —

9 травня переможного 1945 року:

«Рідні! Тільки що повідомили, що війні кінець! Кінець. Ще вчора гриміли гармати, ще вчора йшов бій, були поранені, а я був там, в цьому останньому бою війни, я відчував і переживав це глибоко, глибоко. І ось зараз, о другій годині ночі, коли я писав передову «Добити фашистського звіра!», коли чергував по номеру, повідомили, що війна закінчилася і довелось руйнувати номер і на всю полосу набирати слово ПЕРЕМОГА! І повір, такий стан душі, що слів радості не втримати...

Мила моя, війна закінчилася. І я вірю, вірю — ми скоро будемо разом, повинні бути разом».

Читаєш фронтові листи, що склали книгу майже на двісті сторінок, як хвилюючий документ війни, як свідчення становлення та змужніння покоління сорокових років — і хочеться подякувати їх авторам за розповідь про те, якими вони були, як воювали, через роки пронесли вірність фронтовій дружбі.

І приходиш до висновку, що такі книги вкрай потрібні. І не тільки для молоді. Вони виховують повагу до пам'яті загиблих, до ветеранів війни, які «бачили кров і бачили смерть — просто, як бачать сніг», допомагають читачеві відбутися з минулими моральні уроки для сьогоднішнього і майбутнього, ще раз нагадують про тих, кому завдячуємо своїм безхмарним життям.

А. САРЖЕВСЬКИЙ, капітан запасу.

І СИЛА, І ВОЛЯ

Комітет комсомолу та ДТСААФ, активізувавши роботу по військово-патріотичному вихованню молоді, проводять на місцях цікаві героїко-патріотичні акції.

«Віраж» — так назвали комсомольці Гайворона свою військово-спортивну гру, яка почалася на вулиці Кірова, де визначився переможець з фігурного водіння мотоцикла. Ним став Віталій Осла. Потім — поєдинки на вогневоому рубелі — стрільба з електронного пістолета, коннурус на швидкісне розбирання і складання автомата, одягання протигаза, монтаж радіосхеми, силові вправи з штангою. В районному будинку культури визначились переможці коннурусу пісні воєнних літ.

За підсумками дев'яти видів програми у грі перемогли секретар комітету комсомолу відділу залізничної Віктор Васильчук та член комітету комсомолу теплоозоремонтного заводу Павло Ковалев.

Перед тим, як по-магати на вогневоому рубелі, учні Капітанівського СІТУ № 10 Новомиргородського району переглянули і обговорили кінофільми «Контрудар» та «Перемога», зустрілися з нурсантом вищого військового училища Володимиром Шевченком, який прийшов на канікули. А потім уже поєдинки з кульовою стрільби. Першими вионали розрядні нормативи майстер виробничого навчання В. І. Пучков та викладач А. Н. Дажоба. З ними порівнялись учні Андрій Діхтар, Олег Семенчук, Олег Іванець, Василь Горобченко, Олександр Лагода, Валерій Мельник.

В цю пору по всьому Азербайджані святкують національне свято. По-азербайджанськи це свято називається Новруз — свято весни. Мабуть, саме тому в душі Вургуну завжди була весна, може саме тому нею його творча спадщина — починаючи від перших віршів, надрукованих у 1921 року, до останніх у 1956-му — як рання весна: чиста, пахуча, сонячна. Самед Вургун безмежно любив свою землю, свій народ, недарма вибрав таку творчий псевдонім: пургун по-азербайджанськи — закоханий.

Самед Вургун — великий поет сучасної азербайджанської і всієї багатовікової поезії. Довгий і складний шлях пройшов поет. Напад 30 літ із 50, які відносно йому життя, він присвятив поезії.

НАРОДНОГО ПОЕТА

Він народився весною...

Творча спадщина поета багата й різноманітна: це ліричні, епічні й сатиричні вірші, поеми, сповнені громадянського пафосу, драми — в душі народного герою. Він є автором нагромад, глибоких критичних і публіцистичних статей, якими відгукувався на різні події літературного, мистецького життя своєї республіки, країни.

Плідно працював Самед Вургун і на перекладацькій мові: доміс до азербайджанського читача класичні твори літературів різних часів і народів, своїх сучасників.

Все своє свідоме життя поет виконував і громадянський обов'язок — активно трудився на різних громадських ностах, боровся проти всякого роду бюрократизму, інертності, чого, що заважало розвиватись і вдосконалюватись нашому суспільству, допомагав найменшій ініціативі й рухові зародити прогресу народу, зростання його достатку.

У всіх галузях творчої й громадської діяльності талант Вургуну проявився яскраво. Історія літератури, мистецтва знає такі факти, коли твори за жит-

тя авторів славилась, та з часом слава їхня блякла, час покривав їх пилюкою, іржею. Самед Вургун залишив після себе твори іншої природи: минають роки, та росте їхня сила, художня цінність. А ім'я самого поета перетворюється в символ честі і слави азербайджанської радянської поезії і драматургії.

Вірші й поеми С. Вургуну «Азербайджан», «Клятва поета», «Квіти», «Репортаж», «Трибуна смерті», «26», «Давні друзі», «Повстання», «Мрії негра», «Флагман Часу», «Книга

Леніна» розповідають про революційне й героїчне минуле, про боротьбу за новий соціалістичний день в багатонаціональній державі, про дружбу народів, заслуги комуністів перед людством.

В історії азербайджанської літератури Самед Вургун є основоположником народно-героїчних драм у віршах. «Варіф», «Фархад і Шірін» — цими двома поемами могла б гордитися будь-яка література світу.

Самед Вургун не раз писав, що після великого азербайджанського класи-

ка Бафіфа його другим вчителем є гордість російського народу — Пушкін.

Свою любов до Пушкіна поет вклав у переклад «Євгенія Онегіна» на азербайджанську мову.

Творчість С. Вургуну для всього радянського народу, прихильників справжнього таланту, правдоробів — цінна й дорога. Він не дарма назвав себе закоханим. Він був закоханим у свій народ, народи світу, мир, дружбу, правду. Його люблять тепер. Його будуть любити.

К. КЕРІМЛІ,
студент п'ятого курсу
Кіровоградського ін-
ституту сільськогоспо-
дарського машинобу-
дівництва.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Повторивши рекорд бригади

ГПО НА МАРШІ

Обласні турніри з багатоборства ГПО серед сільських спортсменів проходили завжди цікаво. І на цей раз було зроблено все можливе, аби внести в них новизну, прокласти ще один місток від масовості до майстерності, — якщо раніше в обласних змаганнях брали участь збірні районних рад «Колоса», то тепер стартували представники кращих колективів фізкультури, — щоб вибороти перемогу в багатоборстві ГПО на першій спартакіаді агропрому. Змагалися цукровики і тваринники, механізатори і будівельники, молоді спеціалісти, майстри з цехів та майстерень по ремонту сільгосптехніки. Це ті, хто встановлював рекорди в змаганнях «Всією бригадою — на старті!», на колгоспних спартакіадних турнірах, у поєдинках спортивних сімей. Був рекорд спортивної бригади, а тепер — рекорд обласної спартакіади.

Отож можна було перекоонатися, що на місця до занять фізкультурою і спортом залучені люди різних професій безпосередньо з виробничих колективів.

Лідерство одразу захопили представники Сальківського цукрокомбінату Гайворонського району. Володимир Посуховський, Михайло Восовідін та Валентин Мельник показали сталі результати з усіх видів — на кросовій дистанції, в підтягуванні на перекладині, на вогневому рубежі — і виконали норматив першого спортивного розряду.

За сальківцями впе-

нено наближались до фінішу представники колективу фізкультури колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району (інструктор по спорту Микола Ішук), котрі вже другий рік підряд демонструють зрослі показники на обласних змаганнях з багатоборства ГПО. Максималну кількість очок на кросовій дистанції одержують С. Кавша (Новомірогородський район), В. Криштальова (Світловодський район), С. Герасимчук та В. Зубко (Вільшанський район). Рекорд дня встановив заступник головного бухгалтера колгоспу імені Чепасова Світловодського району П. Янев — підтягнувся на перекладині 26 разів. А на вогневому рубежі відзначилась заступник голови колгоспу «Шлях до комунізму» Долинського району Л. В. Корнева.

Командами перемогли багатоборці Сальківського цукрокомбінату, спортсмени, яких готували до змагань М. Ішук та Л. Корнева, (в окремій групі — багатоборці молокозаводу з Кіровограда).

У своїх вікових групах чемпіонами першої спартакіади «Здоров'я» агропрому були: В. Криштальова, П. Янев (колгосп імені Чепасова Світловодського району), М. Восовідін, В. Посуховський, В. Мельник, Т. Коваленко (Сальківський цукрокомбінат), Л. Пічкур (колгосп імені ХХІІ з'їзду КПРС Новоукраїнського району).

Учасники змагань ознайомились з діяльністю культурно-спортивного центру села Комишувате Новоукраїнського району, де відбувались ці змагання, відвідавши, зокрема, музей трудової слави, побували на дискотеці, взяли участь в товариських спортивних поєдинках з місцевими тенісистами, шахістами.

На черзі змагання з волейболу та футболу, що почнуться в колективах фізкультури за програмою спартакіади агропрому.

Наш кор.

СВІЖІ ОГІРКИ, ПОМІДОРИ, ЗЕЛЕНЬ

Свіжі огірки, помідори, зелень можуть достроково збагатити сімейне меню, якщо ви придбаєте теплицю індивідуального користування.

Універсальну конструкцію, накривши дошками, шифером чи металевим листом, можна використовувати для зберігання садово-городнього інвентаря, дров тощо. В разі потреби — це укриття для автомобіля, мотоцикла, іншої домашньої техніки. Теплої пори легка споруда може служити літньою кухнею, або приміщенням для відпочинку.

Загальна корисна площа теплиці — 20 м². Ціна — 120 крб.

Прискорити процес одержання вітамінної

продукції можна також з допомогою парникового покриття металевий каркас з'єднується пластмасовими муфтами та покривається синтетичною плівкою. Під прозорим «дахом» створюється необхідний мікроклімат, що дає змогу вирощувати розсаду городніх культур та квітів незалежно від примх погоди.

Корисна площа 4,5 — 5 м². Ціна 15—25 крб.

Придбати теплиці індивідуального користування і парникове покриття можна в магазинах «Господарчі товари» та лісоторговельних магазинах складів споживчої кооперації.

Укоопторггреклама.

ДНІ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

25 і 27 березня об 11-й годині в Кіровоградському кооперативному професійно-технічному училищі влаштовуються дні відкритих дверей.

У програмі дня ознайомлення з матеріальною базою й умовами на-

чання в училищі, виставки-розпродажі кондитерських та кулінарних виробів, виступ агітбригади.

Запрошуємо учнів 10-х класів та молоді, яка має середню освіту.

Адреса: м. Кіровоград, вул. Уфимська, 22-а. Іхати автобусами №№ 5, 7, 12, 20, тролейбусами №№ 1, 2, 4 до зупинки «Площа Дружби народів».

Дирекція училища.

ПРИ КІРОВОГРАДСЬКОМУ АВТОТРАНСПОРТНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ 10021 (АВТОБУСНИЙ ПАРК)

ПРАЦЮЮТЬ МІСЯЧНІ КУРСИ

перепідготовки водіїв категорії «ВС» і «С» на категорію «Д» з відривом від виробництва.

У період навчання на курсах виплачують стипендію.

Одиноким надають місця в гуртожитку.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Аерофлотська, 15, відділ кадрів. Тел. 6-40-77.

Іхати автобусом № 24 до зупинки «Хлібозавод».

Вступайте до навчальних закладів Міністерства внутрішніх справ і Харківського юридичного інституту!

Приймають осіб чоловічої статі віком до 30 років, що відслужили військову службу в Збройних Силах СРСР, комуністів та комсомольців, за станом здоров'я придатних до служби в органах МВС, що мають середню освіту й позитивно характеризуються по службі у Збройних Силах за місцем роботи і проживання.

Строк навчання: у вищих навчальних закладах — 4 роки, у спеціальних середніх навчальних закладах — 2 роки.

Вступники складають іспити: до вищих навчальних закладів — з російської мови і літератури (письмово і усно), історії СРСР (усно), іноземної мови (усно);

до спеціальних середніх навчальних закладів — з російської мови і літератури (письмово), історії СРСР (усно).

Курсанти забезпечують безплатним харчуванням, гуртожитком, обмундируванням і грошовим утриманням. Час навчання зараховується до загального

стажу служби в органах МВС.

Студентам Харківського юридичного інституту виплачується стипендія 55 крб. на місяць. Вони забезпечуються гуртожитком.

Випускникам навчальних закладів МВС СРСР видається диплом про вищу або середню юридичну освіту і присвоюється спеціальне звання лейтенанта міліції (лейтенанта внутрішньої служби).

Після закінчення навчання випускників направляють на службу в органи

внутрішніх справ на посади слідчих, експертів-криміналістів, оперуповноважених кримінального розшуку, відділів по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності, інспекторів адміністративної служби міліції, начальницького складу виправно-трудових закладів.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Дзержинського, 41, відділ кадрів УВС обласного комітету, кабінет № 93, 69 з 9.00 до 18.00, крім неділі.

При собі необхідно мати паспорт, військовий, комсомольський (партійний) квиток, документ про середню освіту, свідоцтво про народження.

Відділ кадрів УВС обласного комітету.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На використанні логотипу

НАША АДРЕСА:

316050. МПС.

м. Кіровоград

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-58-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені І. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліниці, 2.